

FUNCTIONEREN WMO-LOKET

documentatie m.b.t de casus 'Benjamin',
en andere, aanvullende casussen

SP-AFDELING VEENENDAAL

VOORWOORD

De WMO is mensenwerk. En daarom bijzonder weerbarstige materie. Omdat het altijd het lot van mensen aangaat – mensen die toch al niet in een 'meest comfortabele positie' verkeren – komen er al gauw grote emoties bij kijken. De dankbaarheid over een goed afgehandeld verzoek kan groot zijn, maar fouten of onbevredigende resultaten kunnen gauw tot woede of verdriet leiden.

De WMO is, vanwege deze menselijke kant, een bijzonder moeilijk beleidsterrein. Juist daarom is grote zorgvuldigheid van belang. Zowel voor de uitvoerders, als voor de verantwoordelijken voor het beleid.

Een specifieke casus gaf de indruk dat deze zorgvuldigheid niet altijd werd nageleefd. Dit baarde ons zorgen en leidde tot het stellen van schriftelijke vragen aan het college. Deze leidden weer tot een afspraak tussen de SP-fractie en vertegenwoordigers van het gemeentebestuur dat wanklanken die de SP bereikten over de uitvoering van de WMO gedocumenteerd zouden worden en overhandigd aan de gemeente.

Volgens de gemaakte afspraak met dhr. Hagenbeek en dhr. Kusters had dit rapport reeds half juni 2013 af en in handen van de gemeente moeten zijn. Helaas deden zich een aantal hindernissen voor, waardoor de afgesproken deadline overschreden raakte. Zowel in de privé- als in de werksfeer heb ik de afgelopen tijd veel drukte gekend. Daarbij kwam dat de politiek in de vroege zomermaanden tot een hectisch hoogtepunt kwam, dat de nodige prioriteit toegekend moest worden. Denk daarbij aan de overvolle vergaderagenda van de juni-cyclus en de behandeling van de Kadernota – waarin maar liefst 7 miljoen euro moest worden omgebogen. Dit slokt gauw al je aandacht op.

Daarnaast bleek dat het documenteren van de verhalen rond de WMO ingewikkelder bleek dan we dachten. Het is voor ons zaak om tot een zo correct mogelijke weergave van ervaringen te komen, maar ook om de privacy van de betrokkenen optimaal te waarborgen. In deze afweging, of op verzoek van betrokkenen, is een aantal van de verhalen die ons bereikt hebben, niet opgenomen in dit document.

Ook is een aantal van onze contactpersonen tijdelijk onbereikbaar geweest, wat de haalbaarheid van de deadline niet ten goede kwam.

De conclusie van het gemeentebestuur, dat wij een 'ongefundeerd negatief beeld' van de gemeente hebben gegeven met onze zorgen over de WMO heeft ons ertoe bewogen om voorafgaand aan het rapport een brief te schrijven, waarin een en ander wordt rechtgezet. In die brief benadrukken wij, dat zowel de volksvertegenwoordiging als het gemeentebestuur slechts een doel nastreven: een zo goed mogelijke uitvoering van de WMO. Dit doel benaderen wij echter wel uit verschillende rollen.

Voor de gemeenteraad zijn twee vragen relevant:

1. Wordt het beleid dat wij hebben vastgesteld correct nageleefd?
2. Brengt dit beleid de resultaten die wij ermee voor ogen hadden?

In onze rol past het niet om het functioneren van individuele ambtenaren te bediscussieren. Het gaat ons om de twee bovenstaande vragen. Het College van Burgemeester en Wethouders is hiervoor politiek verantwoordelijk – en daarmee onze formele gesprekspartner. Ambtenaren zijn in deze slechts een 'verlengstuk' van het college.

Desalniettemin willen wij ere doen wie ere toekomt, en in dit licht dhr. Kusters complimenteren met de wijze waarop hij onze vragen en de onderliggende casus heeft opgepakt.

Jan Breur, *Fractievoorzitter SP Veenendaal*

DE CASUS 'BENJAMIN'

De SP-fractie hoorde over het verhaal van Benjamin, tijdens een gesprek met zijn opa en oma, die ongerust zijn over de zorg voor hun gehandicapte kleinkind. Dit gesprek baarde ons veel zorgen – zowel over het lot van de peuter, als over de wijze waarop het WMO-loket omgaat met aanvragen. Het was voor ons aanleiding voor het stellen van een reeks schriftelijke vragen, die vergezeld gingen met een bondige omschrijving van de situatie.

Benjamin is een jongen van drie jaar oud, met cerebrale parese; een aandoening die zich uit in spasticiteit, een verlamming aan de rechterhand, niet kunnen zitten en staan, zeer beperkt spraakvermogen, een gevoelige huid en veel kwijlen.

Het gezin waar het jongetje woont, heeft de bad- en slaapkamer boven. Dit betekent dat het jongetje dagelijks de trap op en af gedragen moet worden. Aangezien de jongen niet altijd drie jaar oud zal blijven, zal dit op termijn te zwaar worden voor zijn ouders. Omdat het onwaarschijnlijk is dat het jongetje zal leren omgaan met een traplift, is het noodzakelijk dat er op de benedenverdieping gelegenheid tot wassen en slapen voor hem is.

Echter, bij de aanvraag voor de benodigde aanpassingen aan de woningen krijgen de ouders nul op hun rekest. Bij het WMO-loket kregen zij zelfs te horen dat het jongetje maar in de keuken moet slapen.

AFWIKKELING VAN DE ZAAK

Kort na het stellen van de vragen is de moeder van Benjamin van de trap gevallen toen zij hem naar beneden droeg. Gelukkig zijn moeder en kind hier ongedeerd uitgekomen, maar dit incident toont wel aan dat de aanpassingen steeds meer dringend nodig zijn.

Gelukkig werd onze fractie in diezelfde tijd benaderd door een medewerker van de gemeente, dhr. Kusters, die – geschrokken van het verhaal – de zaak voortvarend oppakte. Onze fractie waardeert dit.

Deze voortvarendheid is ook in de familie niet onopgemerkt gebleven. Van de oma van Benjamin kregen wij te horen dat de communicatie tussen de familie en de gemeente een stuk soepeler verloopt sinds wij onze vragen hebben gesteld.

Het was vanwege het doortastende optreden van dhr. Kusters dat wij, in gezamenlijk overleg, besloten dat de vragen konden komen te vervallen.

De afgesproken afwikkeling was echter onacceptabel binnen de muren van het gemeentehuis. Het leidde tot een gesprek tussen dhr. Kusters, dhr. Hagenbeek (hoofd publieksdiensten) en dhr. Breur (fractievoorzitter SP).

Tijdens dit gesprek werd een nieuwe afspraak gemaakt. De SP zou aanvullende informatie geven over de casus 'Benjamin', en andere geluiden over onjuist functioneren van het WMO-loket aanleveren – en de schriftelijke vragen zouden alsnog beantwoording vinden.

Door een opeenstapeling van oorzaken bleek de afgesproken deadline voor de SP niet haalbaar. Zonder verder navraag hiernaar te doen, trok het gemeentebestuur hierop de (voorbarige en onjuiste) conclusie dat de SP een 'ongefundeerd negatief beeld' van de gemeente heeft gegeven.

Men zou cynisch kunnen denken dat, als dit de reguliere werkwijze van de gemeente is, het niet verwonderlijk is dat er klachten ontstaan.

In een brief heeft de SP aan het gemeentebestuur laten weten de voorbarige conclusie te

betreuren. Vergezeld van excuses voor het overschrijden van de deadline kondigde de fractie aan zo snel mogelijk met de beloofde informatie te komen. In de paragraaf hieronder is meer te lezen over de casus 'Benjamin'; in het volgende hoofdstuk worden overige casussen besproken.

AANVULLENDE INFORMATIE

Benjamin's vader is werkzaam in de winkel op een benzinestation. Dit is een volledige baan, waarvoor hij sinds kort een vast contract heeft. Benjamin's moeder werkt bij hetzelfde bedrijf, op oproepbasis.

Zij moeten hun banen combineren met de zorg voor Benjamin en zijn oudere broertje, Thomas. Thomas is zich bewust van de bijzondere omstandigheden van zijn broertje, en begrijpt waarom Benjamin meer aandacht krijgt. Af en toe is er zorg dat Thomas ondergesneeuwd wordt.

Omdat zich sinds kort ook epilepsie voordoet bij Benjamin, vergt dit nog meer aandacht. Bij een aanval doet er zich soms enige paniek voor.

De zorg voor Benjamin ligt primair bij de ouders, ondersteund door de grootouders. Benjamin gaat twee keer in de week voor een dagdeel naar een medisch kinderdagverblijf. Ook ontvangt hij twee keer in de week een dagdeel therapie, waar hij met zijn moeder naartoe gaat.

Benjamin beschikt over de volgende materiele voorzieningen: een hoog-laag-bed, een rolstoel, een aangepaste kinderstoel en een aangepaste drinkbeker.

Benjamin wordt gewassen in een Curver-box.

Om te slapen en douchen moet Benjamin naar boven worden gedragen. Deze situatie kan natuurlijk niet worden voortgezet; Benjamin zal op den duur te zwaar worden om dagelijks de trap op en af gedragen te worden. Een traplift is geen optie; Benjamin zal deze waarschijnlijk nooit zelf weten te besturen.

De zorg voor Benjamin kost dermate veel energie, dat dit soms ten koste gaat van het huishouden. De hele familie is bezig om de boel draaiende te houden.

Op aanvragen voor de nodige aanpassingen aan de woning, opdat Benjamin op de benedenverdieping kan slapen en gewassen worden, is lang negatief gereageerd door het WMO-loket. Een medewerker had zelfs gesuggereerd dat Benjamin in de keuken zou moeten slapen – een incident dat al eerder in dit document is aangestipt, en dat ook betrokken is in de schriftelijke vragen die de SP naar aanleiding van deze casus stelde.

Daarnaast heeft Benjamin's oma sterk de indruk dat er veel langs elkaar heen gewerkt wordt. Zo hadden Benjamin's ouders blijkbaar hun huis 'te koop moeten zetten', terwijl van te voren enkel geconsulteerd was of zij daartoe bereid waren – van een verplichting was nooit sprake.

Ook zijn Benjamin's ouders ervan beticht een huurwoning te hebben 'geweigerd', die hen in werkelijkheid nooit is aangeboden.

VERDERE CASUSSEN

Naast de casus 'Benjamin', hebben wij aangegeven van meer soortgelijke casussen gehoord te hebben. Deze zullen in deze paragraaf kort en bondig worden beschreven. Met het oog op de privacy van de betrokkenen hebben wij de verhalen geanonimiseerd en veralgemeeniseerd.

Tevens merken wij op dat we een aantal verhalen buiten beschouwing hebben moeten laten, omdat betrokkenen bang waren herkend te worden door de context van het verhaal.

BEJEGENING

Een aantal mensen heeft per telefoon van het WMO-loket te horen gekregen dat hun zorg/ondersteuning verminderd wordt – soms zelfs gehalveerd. Voor zulke drastische veranderingen zou een persoonlijk gesprek meer op zijn plaats zijn.

Een vrouw vertelde dat haar man 7 maanden eerder was overleden, dat ze veel steun heeft aan haar huishulp via de RST, maar telefonisch te horen had gekregen dat er 1 -1/2 uur minder hulp zou komen. Had dat niet persoonlijk aan mevr. verteld kunnen worden? Verder heeft zij geen kinderen in de buurt wonen; haar dochter is ernstig ziek, en lag op het moment dat de SP haar bezocht in het ziekenhuis in het Noorden van het land.

VERWIJZINGEN NAAR DOE-HET-ZELF-ZAAK

Dat het WMO-loket af en toe 'nee' moet verkopen moge duidelijk zijn. Maar als iemand aanpassingen nodig heeft om te functioneren, komt het weinig empathisch over deze persoon naar de doe-het-zelf-zaak te verwijzen. Toch zijn er verhalen bij ons binnengekomen, waarbij dit het geval is. Bijvoorbeeld voor aangepaste kranen.

Op voorschrift van de Ergotherapeut zocht een echtpaar een andere kraan op de boiler die makkelijker te bedienen is voor mensen met zware Artrose/zgn. Koetsiershand aan de handen. Deze mensen worden doorgestuurd naar de d.h.z. winkel om een nieuwe kraan te kopen! Deze mensen bezitten een 55+ woning waarbij je mag verwachten dat deze aangepast kan worden aan de beperking van de cliënt. De mensen zijn hiervoor juist speciaal verhuisd.

MINDER DOEN VOOR MEER GELD

Tijdens de WMO-enquete dat ons 'team Ouderen' eerder dit jaar deed, kreeg dit team verschillende malen iets te horen dat indruist tegen een stokpaardje van de gemeente, namelijk 'meer doen voor minder geld'; hier is sprake van 'minder doen voor meer geld'.

Mensen hebben het bericht gekregen dat er minder hulp komt, maar meer betaald moet worden, bijna een verdubbeling van het toenmalige bedrag; pas na enkele maanden wordt het (extra) bedrag (in een keer) afgeschreven.

De cliënten in kwestie begrijpen niet wat er allemaal in de brief staat, bij wie moeten ze dat (lieft persoonlijk) achterhalen? Zelf hebben ze geen computer, telefoon is voor dat soort dingen (voor ouderen in elk geval) niet te hanteren, kinderen staan ook niet altijd direct op de stoep (als de mensen al kinderen hebben)

Als mensen minder hulp toegewezen krijgen, komt er in veel gevallen een nieuwe hulp (goedkoper; zonder ervaring).

HERINDICATIE: WAAROM?

We spraken een vrouw met niet-aangeboren hersenletsel, die tevens aan kanker lijdt. Ook haar man is verminderd mobiel. De vrouw is geïndiceerd voor een aantal voorzieningen; en haar indicatie loopt door tot en met 2014.

Toch wordt deze vrouw opgeroepen voor een herindicatie. Het is haar onduidelijk waar dit voor nodig is: haar huidige indicatie is immers nog lang niet verlopen. De gemeente is er niet in geslaagd de noodzaak voor herindicatie bij deze mevrouw uit te leggen.

De vrouw heeft de indruk dat de herindicatie het gevolg is van een persoonlijke vendetta; dat de gemeente dit doet omdat men een hekel aan haar heeft. De gemeente is er tot dusver niet in geslaagd deze indruk weg te nemen; met een bepaalde ambtenaar wil deze mevrouw al niet meer spreken.

Zonder overdrijven kan worden gesteld dat deze situatie uit de hand is gelopen.

ROLSTOELEN EN SCOOTMOBIELLEN

Als we de verhalen mogen geloven die we gehoord hebben, is het WMO-loket een tandeloze tijger op het gebied van rolstoelen en scootmobielen. De leverancier die in Veenendaal het monopolie bezit, blijkt slecht werk te leveren.

Bestellingen worden soms veel te laat geleverd. Onderhoud en reparatie gebeuren ondermaats, en moeten vaak verschillende malen overgedaan worden.

Verschillende van deze verhalen hebben ons, onafhankelijk van elkaar, bereikt. Een constante factor is dat de gemeente niet in staat blijkt deze zaken aan te pakken, maar wel verantwoordelijk is voor de verstrekking van dergelijke voorzieningen.

REGIOTAXI

Verschillende verhalen hebben ons bereikt met betrekking op de regiotaxi. En dan niet zozeer het functioneren ervan, maar de vraag wanneer men ervoor in aanmerking komt. Mensen die gebruik maken van de regiotaxi om naar de dagbesteding te komen, krijgen bericht dat dit oneigenlijk gebruik is van deze vervoersvoorziening. De regiotaxi zou bestemd zijn voor 'sociale contacten'; een rit naar de dagbesteding zou 'woon-werkverkeer' zijn. Let wel; het gaat in al deze gevallen om *cliënten* van de dagbesteding; niet om werknemers. Voor deze mensen gaat het hier *juist* om sociale contacten.

Een persoon, die slechts incidenteel gebruik maakt van de regiotaxi om bij de dagbesteding te komen, kreeg te horen dit via de aanbieder van de dagbesteding dagelijks te moeten regelen. Uiteindelijk is dit natuurlijk veel duurder, omdat de regiotaxi dan dagelijks voor die persoon moet rijden. Ook is het een aantasting op de zelfredzaamheid van deze persoon, die doorgaans de dagbesteding gewoon per fiets kan bereiken.

Naast de verwarring over de regiotaxi in relatie tot vervoer naar dagbesteding, zijn er ook klachten over het al dan niet in aanmerking komen voor vervoer.

Een dame heeft erg veel moeite moeten doen om zelfstandig vervoer via de Regio taxi te krijgen. Vanwege evenwichtsstoornissen is zij niet in staat gebruik te maken van het Openbaar Vervoer. Van de gemeente ontving zij weinig medewerking om in aanmerking voor een vergoeding voor de Regiotaxi te krijgen, terwijl iemand anders ondanks bezit eigen auto wel vergoeding Regiotaxi kreeg. Zij vraagt zich af hoe dit kan, en wij met haar.

GEBREK AAN REGIE

Uit een bijzonder pijnlijk verhaal is ons gebleken dat er soms te weinig regie is op zaken waarbij het WMO-loket als tussenschakel fungeert tussen de aanvrager en de uitvoerende partij. We zagen hier al iets van bij de leverancier van rolstoelen en scootmobielen, maar

ook in het contact met woningbouwverenigingen wil het nogal eens aan regie schorten.

Eind oktober 2010 is er bij een vrouw kanker vastgesteld met uitzaaiingen naar het bekkengebied. Hierdoor was zij al snel slecht ter been. Op 6 januari heeft haar man bij het WMO-loket gevraagd om de trap in het huis zodanig te maken dat zij redelijk veilig van die trap gebruik kon maken.

De vrouw is op 2 juni 2011 overleden. Op 3 juni 2011 ontving haar weduwnaar de brief, waarin stond dat de voorziening gerealiseerd zou worden. Hij heeft toen het WMO-loket gevraagd de aanvraag in te trekken. Dit zouden ze gelijk doen.

Een half jaar voor een procedure die op niets uitliep. Het bleek dat het WMO-loket de aanvraag voor advies naar de woningbouw had gestuurd. Die zijn langs geweest om een en ander op te meten en hebben daarna het dossier op een stapel gelegd.

De fout was hier duidelijk bij de woningbouw gemaakt, maar als het WMO-loket in hun proces een signalering hadden zou dat al vroegtijdig zijn opgevallen. De weduwnaar moest toen zelf de woningbouw bellen en verzoeken de spullen naar het WMO-loket op te sturen. Volgens de man, en zijn mening wordt door ons gedeeld, had het WMO-loket dit moeten doen.

Onze voorlopige conclusie is dat het WMO-loket in deze casus als procesbewaker tekort is geschoten.

INDRUK

Met deze opsomming van casussen pretenderen wij geenszins conclusies te kunnen trekken over het functioneren van het WMO-loket. Wel hebben wij een indruk hierover, en die zijn spijtig genoeg negatief.

In de voorbeelden die ons bereikt hebben, ontwaren wij een falen op het gebied van regievoering, communicatie en bejegening die tekortschieten, en afnemende dienstverlening. We beseffen dat in tijden van crisis niet (meer) alles gedaan kan worden, en dat er af en toe 'nee' verkocht moet worden – alleen de manier waarop kan, blijkens deze voorbeelden, niet bepaald 'chic' genoemd worden.

Daarbij valt het ons op dat de realiteit en de perceptie van de gemeente soms uiteenloop bijvoorbeeld wanneer het gaat over het onderscheid tussen woon-werkverkeer en sociale contacten.

Als volksvertegenwoordiging moeten wij ons afvragen:

1. Wordt het beleid dat wij hebben vastgesteld correct nageleefd?
2. Brengt dit beleid de resultaten die wij ermee voor ogen hadden?

Op basis van de informatie in dit document zijn we geneigd om op beide vragen negatief te beantwoorden.

Het Model Veenendaal heeft als uitgangspunten 'stimuleren van eigen kracht', 'maatwerk', 'inwoner centraal' (art. 3), 'ondersteuning integraal op alle leefgebieden' (art. 4); (Model Veenendaal, par 1.1, uitgangspunten, p4). Al deze uitgangspunten zien we stuk voor stuk tenminste eenmaal onderuitgehaald worden in deze voorbeelden. We zien dat mensen worden tegengewerkt, afhankelijk worden gemaakt, en zeker niet centraal staan.

Hiermee is niet gezegd dat de medewerkers van het WMO-loket er moedwillig 'een potje' van maken. Er is geen twijfel dat zij hard werken en hun best doen.

Wel zetten we grote vraagtekens bij de aansturing van de medewerkers; hiervoor is het College verantwoordelijk. Ook vragen wij ons af of er een discrepantie bestaat tussen het beleid dat wij denken te hebben vastgesteld, wat wij voor ogen hebben, en het beleid dat tot uitvoering wordt gebracht. Hierover zal dan ook nog een ernstig debat met het College moeten worden gevoerd.

Tot slot merken wij op dat het College vooralsnog geen reactie heeft gegeven op ons schrijven van 5 juli 2013, terwijl wij hier expliciet om hebben gevraagd. Wij sporen het College aan om dit alsnog spoedig te doen.

Tevens verwachten wij een spoedige beantwoording van onze schriftelijke vragen, conform de afspraak die gemaakt is tijdens het gesprek tussen de heren Hagenbeek, Kusters en Breur op 27 mei 2013.

BIJLAGEN

- Bijlage 1: Schriftelijke vragen door SP 26 februari 2013
- Bijlage 2: Brief aan College door SP 5 juli 2013

SCHRIFTELIJKE VRAGEN

VAN DE FRACTIE SP

ONDERWERP: UITVOERING WMO

Geacht College,

Onlangs had ik een gesprek met een opa en oma, die ongerust zijn over de zorg voor hun gehandicapte kleinkind. Een jongen van drie jaar oud, met cerebrale parese; een aandoening die zich uit in spasticiteit, een verlamming aan de rechterhand, niet kunnen zitten en staan, zeer beperkt spraakvermogen, een gevoelige huid en veel kwijlen.

Het gezin waar het jongetje woont, heeft de bad- en slaapkamer boven. Dit betekent dat het jongetje dagelijks de trap op en af gedragen moet worden. Aangezien de jongen niet altijd drie jaar oud zal blijven, zal dit op termijn te zwaar worden voor zijn ouders. Omdat het onwaarschijnlijk is dat het jongetje zal leren omgaan met een traplift, is het noodzakelijk dat er op de benedenverdieping gelegenheid tot wassen en slapen voor hem is.

Echter, bij de aanvraag voor de benodigde aanpassingen aan de woningen krijgen de ouders nul op hun rekest. Bij het WMO-loket kregen zij zelfs te horen dat het jongetje maar in de keuken moet slapen.

Bij bespreking van deze casus in mijn fractie, bleek dat er meerdere vergelijkbare verhalen bestaan in Veenendaal.

Deze situatie noopt mij tot het stellen van de volgende vragen:

- Deelt het College de mening van de SP dat bovenstaand relaas niet getuigt van uitvoering van de WMO zoals deze is bedoeld?
- Het Model Veenendaal heeft als uitgangspunten 'stimuleren van eigen kracht', 'maatwerk', 'inwoner centraal' (art. 3), 'ondersteuning integraal op alle leefgebieden' (art. 4); (Model Veenendaal, par 1.1, uitgangspunten, p4). In hoeverre voldoet de weigering van deze ondersteuning aan die uitgangspunten?
- Achten het College de keuken een geschikte slaappleaats voor een driejarig kind met een zware handicap?
- Welke richtlijnen hanteert het College voor het toekennen en afwijzen van voorzieningen?
- Heeft het College voldoende zicht op de uitvoering van de WMO, om dergelijke excessen in de toekomst te voorkomen?

Wij kijken uit naar uw gemotiveerde beantwoording.

Met vriendelijke groet,

J.P. Breur, fractievoorzitter SP

Aan: College van B&W; t.a.v. Wouter Kolff, Burgemeester
Afz.: Fractie SP Veenendaal
Betr.: Reactie op uw schrijven van 1 juli 2013; Uitvoering WMO

Veenendaal, 5 juli 2013

Geacht College,

Langs deze weg reageer ik op uw schrijven van 1 juli jongstleden. Mijn fractie acht dit noodzakelijk om onjuiste beeldvorming tegen te gaan.

Allereerst stelt u dat het bij nader inzien niet beantwoord willen zien van de door mijn fractie gestelde schriftelijke vragen 'op mijn verzoek' was. Dit is een onjuiste voorstelling van zaken. Nadat de beschreven casus voortvarend was opgepakt door uw huis, is in samenspraak met de behandelend ambtenaar besloten dat beantwoording niet langer nodig was.

Omdat uw College zich niet kon vinden in een dergelijke afhandeling, vond op 27 mei een gesprek plaats tussen de heren Hagenbeek, Kusters en mijzelf.

Het was in dit gesprek dat is afgesproken dat ik nadere informatie zou geven over de casus die in onze schriftelijke vragen centraal stond, en aanvullende casussen. Door tal van redenen heeft het vergaren en ordenen van de informatie vertraging opgelopen. Langs deze weg bied ik u mijn oprechte excuses aan voor deze vertraging, en constateer ik nagelaten te hebben uw medewerkers op de hoogte te stellen van deze vertraging – waarvoor ik eveneens mijn excuses aanbied.

U trekt echter direct de conclusie dat het negatieve beeld dat (mogelijk) is ontstaan door onze schriftelijke vragen ongefundeerd is. Dit, zonder te informeren naar de achtergronden van deze vertraging. Impliciet suggereert u zelfs er vanuit te gaan dat de beloofde informatie helemaal niet zal komen.

Van een College dat op TAL VAN DOSSIERS rijkelijk laat is met informatievoorziening, was enige coulance rond deze vertraging gepast geweest.

Wij constateren door uw overhaaste conclusie, dat u een ongefundeerd negatief beeld van de Veenendaalse volksvertegenwoordiging in het algemeen en de SP-fractie in het bijzonder heeft gegeven. Wij betreuren deze gang van zaken.

U kunt de door ons beloofde informatie zo spoedig mogelijk tegemoet zien.

Ook maken wij graag gebruik van de uitnodiging om ons te informeren over de gang van zaken in WMO-dienstverlening.

Tot slot benadrukken wij dat onze belangen dezelfde zijn: een goed functionerend WMO-loket. We gaan er vanuit dat zowel u als wij hiertoe, elk vanuit onze eigen rol, naar eer en geweten streven. Ik zie uw reactie met graagte tegemoet.

Met vriendelijke groet,

J.P. Breur
Fractievoorzitter SP Veenendaal